

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 304/2020-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. júna 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Libora Duľu a Ladislava Duditsša (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tost 47/2018 a postupom Špecializovaného trestného súdu Pezinok v konaní vedenom pod sp. zn. PK-1 Tš 23/2005 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Obsah ústavnej sťažnosti, sťažnostná argumentácia a návrh rozhodnutia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. júla 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2

Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tost 47/2018 (ďalej aj „napadnuté konanie najvyššieho súdu“) a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na majetok podľa čl. 20 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Špecializovaného trestného súdu Pezinok (ďalej len „špecializovaný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. PK-1 Tš 23/2005 a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tost 47/2018.

1.1 Ústavná sťažnosť po jej doručení ústavnému súdu nebola pridelená sudcovi spravodajcovi. Plénum ústavného súdu prijalo 16. októbra 2019 Dodatok č. 1 k Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 (ďalej len „rozvrh práce“). Podľa čl. X bodu 5 rozvrhu práce veci, ktoré neboli v období od 17. februára 2019 do 16. októbra 2019 pridelené sudcom spravodajcom, boli prerozdelené náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov medzi sudcov menovaných do funkcie 10. októbra 2019. Ústavná sťažnosť bola pridelená sudcovi spravodajcovi Ladislavovi Duditšovi a v zmysle čl. II bodu 3 rozvrhu práce bola prejednaná vo IV. senáte ústavného súdu, ktorý pracuje v zložení Miroslav Duriš (predseda senátu), Libor Duľa a Ladislav Duditš.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka si ako *ex offico* ustanovená obhajkyňa návrhom doručeným špecializovanému súdu 11. júna 2018 uplatnila trovy obhajoby vo výške 3 836,12 €. Špecializovaný súd jej uznesením č. k. PK-1 Tš 23/2005-4485 z 11. júla 2018 priznal odmenu len vo výške 2 732,34 € z dôvodu, že bol viazaný jej návrhom, v ktorom si nesprávne uplatnila tarifnú odmenu, a z dôvodu, že odmena jej za niektoré z uplatnených úkonov právnej služby nepatrí. Najvyšší súd v rámci revízneho postupu sťažovateľke na základe jej sťažnosti uznesením sp. zn. 2 Tost 47/2018 z 27. marca 2019 priznal celkovú sumu 3 288,49 €. Zohľadnil sťažovateľkou nesprávne uplatnenú výšku tarify a za rok 2015 jej priznal o jeden režijný paušál navyše.

2.1 Špecializovaný súd a najvyšší súd mali porušiť právo sťažovateľky na spravodlivý proces a právo na majetok, keďže jej nepriznali odmenu za všetky vykonané úkony. Najvyšší súd sa proti nej dopustil hrubého porušenia práva na prerokovanie veci

bez zbytočných prietáhov, keď namiesto 30 dní rozhodol po 10 mesiacoch od podania sťažnosti. Orientačnú poriadkovú lehotu podľa § 553 ods. 2 a 3 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) prekročil desaťnásobne na úkor advokáta, ktorý ešte ďalších 90 dní po právoplatnosti rozhodnutia o trovách obhajoby čaká na ich vyplatenie. Tým zasiahol do práva sťažovateľky na majetok. Ako *ex offi*o obhajkyňa má nárok v primeranej lehote užívať trovy obhajoby, ktoré tvoria podstatnú časť jej príjmu. Od príjmu v tom-ktorom čase sa odvíja jej životná úroveň a hospodárenie s majetkom, príjmom z advokácie patriacej medzi samostatné zárobkové činnosti. Súdny mali dbať na to, aby sa o trovách rozhodlo v primeranej lehote, ide o jednoduchú agendu rozhodovanú bez pojednávania na základe riadne zdokumentovaného spisu.

2.2 Sťažovateľka podrobne uvádza, ktoré úkony právnej služby jej všeobecné súdy nepriznali, a polemizuje s ich závermi, argumentujúc pri každom z nich ich účelnosťou, hospodárnosťou (s ohľadom na okolnosti, zložitosť veci a pokyny klienta), efektívnosťou, oprávnenosťou a dôvodnosťou. V nepriznaní špecifikovaných úkonov pozoruje hrubé porušenie označených práv.

3. Uplatnenú výšku primeraného finančného zadosťučinenia odôvodňuje tým, že došlo k závažnému zásahu do ňou označených základných práv, spôsobeniu majetkovej a nemajetkovej ujmy, pocitom neistoty, poníženiu, duševnému a citovému utrpeniu, stresu a obavám, keď takmer po roku bolo právoplatne rozhodnuté o trovách obhajoby, aj to nie v plnej výške, ako boli uplatnené a vykonané. Pociťuje krivdu, keďže iní v obdobných prípadoch majú reálnu možnosť realizovať svoje základné práva a s ňou sa nezaobchádza rovnakým zákonným spôsobom. Z uplatnenej sumy predstavuje suma 1 000 € zadosťučinenie za prietáhy v konaní a suma 2 500 € zadosťučinenie za porušenie ostatných základných práv.

4. Sťažovateľka navrhla ústavnému súdu prijať nález, ktorým vysloví, že 1. postupom najvyššieho súdu v napadnutom konaní boli porušené jej práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, 2. postupom špecializovaného súdu v konaní sp. zn. PK-1 Tš 23/2005 a postupom najvyššieho súdu v napadnutom konaní boli porušené jej

práva podľa čl. 46 ods. 1, čl. 20 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, 3. sťažovateľke priznáva ústavný súd primerané finančné zadostučinenie vo výške 1 000 € za prietahy v konaní, ktoré je povinný uhradiť najvyšší súd, a vo výške 2 500 € za porušenie ostatných základných práv, ktoré sú spoločne a nerozdielne povinné uhradiť najvyšší súd a špecializovaný súd, a 4. uznesenie špecializovaného súdu sp. zn. PK-1 Tš 23/2005 z 11. júla 2018 a uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tost 47/2018 z 27. marca 2019 zrušuje a vec vracia špecializovanému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie.

II.

Právomoc ústavného súdu a relevantná právna úprava

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

5.1 Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. V súlade s čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

7. Podľa § 123 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť musí okrem všeobecných náležitostí návrhu na začatie konania podľa § 43 obsahovať a) označenie toho, kto podľa sťažovateľa porušil jeho základné práva a slobody, b) označenie právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým podľa sťažovateľa boli porušené jeho základné práva a slobody, c) označenie základných práv a slobôd, ktorých porušenie sťažovateľ tvrdí, d) konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd.

7.1 Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

7.2 V súlade s § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu.

8.1 Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne.

8.2 Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov.

8.3 Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

9. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97). Z tohto vyplýva, že právne východiská, na základe ktorých ústavný súd preskúmava, či došlo k ich porušeniu, sú vo vzťahu k obom označeným právam v zásade identické (IV. ÚS 147/08).

10. Z ústavného vymedzenia postavenia a kompetencií všeobecných súdov a ústavného súdu v Slovenskej republike (princíp subsidiarity) vyplýva, že ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a právnych názorov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010).

11. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. Za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci alebo jeho rozhodnutím nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide preto vtedy, ak pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

III.1 Posúdenie náležitostí ústavnej sťažnosti a k namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 20 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

12. Ústavný súd na úvod konštatuje, že podanie sťažovateľky je ústavnou sťažnosťou v zmysle čl. 127 ústavy v spojení s § 42 ods. 2 písm. f), § 122 a nasl. zákona o ústavnom súde. Ústavný súd pred predbežným prerokovaním návrhu skúmal splnenie zákonom

ustanovených podmienok konania pred ústavným súdom a zistil, že ústavnú sťažnosť podala oprávnená osoba – sťažovateľka ako obhajkyňa, teda subjekt trestného konania v časti o trovách konania (§ 122) a návrh je prípustný (§ 55). Sťažovateľka predložením osvedčenia Slovenskej advokátskej komory č. 5944 preukázala, že je advokátkou, preto nemusí byť v konaní zastúpená (§ 34 ods. 2). Ústavný súd zistil, že ústavná sťažnosť sťažovateľky obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39), ale neobsahuje všetky všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123).

13. Návrh rozhodnutia vo veci samej (petit), ktorého vydania sa sťažovateľka od ústavného súdu domáha (§ 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde), má byť vymedzený presne, určito a zrozumiteľne, teda takým spôsobom, aby mohol byť východiskom pre rozhodnutie ústavného súdu v uvedenej veci. Požiadavka jasného formulovania petitu je významná aj s ohľadom na § 45 zákona o ústavnom súde, pretože sťažovateľka tým vymedzuje ústavnému súdu rozsah prieskumu jej návrhu, ktorým je ústavný súd viazaný. Tvrdenia o porušení základných práv v súvislosti s napadnutým postupom súdu, ktoré sťažovateľ uvádza v texte sťažnosti mimo petitu, je potrebné považovať v súlade s doterajšou judikatúrou ústavného súdu iba za súčasť argumentácie sťažovateľa (III. ÚS 149/04, II. ÚS 65/07). Ústavný súd je oprávnený rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a to len vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011, I. ÚS 117/2019). V petite majú byť v podstate stručne zhrnuté sťažnostné požiadavky uvedené v odôvodnení ústavnej sťažnosti, s ktorými by mal byť v súlade.

14. Petit ústavnej sťažnosti v jeho bodoch 2 a 4 nie je dostatočne zrozumiteľný a je rozporný. Sťažovateľka sa na jednej strane petitom sformulovaným v bode 2 domáha vyslovenia porušenia označených práv postupom špecializovaného súdu a najvyššieho súdu v označených konaniach. Na druhej strane v bode 4 petitu navrhuje zrušiť rozhodnutia vydané v označených konaniach, čo by znamenalo, že napáda nie postup, ale rozhodnutia všeobecných súdov. Tomu svedčí aj formulácia odôvodnenia ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľka polemizuje s obsahom rozhodnutí v častiach, v ktorej nebola priznaná tarifná

odmena za špecifikované úkony právnej služby. Formulácia petitu je teda vnútorne rozporná a nie je previazaná s dôvodmi ústavnej sťažnosti.

15. Bez ohľadu na to, či sťažovateľka napáda postup alebo rozhodnutia všeobecných súdov, musí ústavný súd konštatovať, že vo vzťahu k namietanému porušeniu práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 20 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru v ústavnej sťažnosti úplne absentujú akékoľvek skutkové a právne dôvody v podobe relevantnej ústavnoprávnej argumentácie. Argumentáciu sťažovateľky možno zhrnúť do jednoduchého vyhlásenia, že nepriznaním odmeny za všetky vykonané úkony boli hrubo porušené jej označené práva. Odôvodnenie ústavnej sťažnosti je pritom podstatnou osobitnou náležitosťou ústavnej sťažnosti a od jeho kvality sa v podstate odvíja možnosť prieskumu ústavného súdu. Dôvody ústavnej sťažnosti musia kvalifikovane reflektovať namietané porušenia základných práv alebo slobôd. Následkom uvedeného nedostatku zostala ústavná sťažnosť sťažovateľky iba v rovine všeobecného vyjadrenia nespokojnosti s rozhodnutiami súdov a polemizovania s ich závermi.

16. Vo vzťahu k namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 20 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd zhodnotil, že v tejto časti ústavná sťažnosť nemá náležitosti (konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľky dôjsť k porušeniu jej základných práv a slobôd) ustanovené v § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde. Ide o neodstrániteľný nedostatok ústavnej sťažnosti, čo viedlo ústavný súd k jej odmietnutiu v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

17. Nad rámec uvedeného záveru ústavný súd dodáva, že sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou domáha ďalšieho preskúmania správnosti postupu, resp. rozhodnutí všeobecných súdov, pričom ide iba o opakovanie námietok uvedených v jej sťažnosti proti uzneseniu špecializovaného súdu, s ktorými sa najvyšší súd jednotlivito argumentačne vyrovnal v uznesení z 27. marca 2019. Účelom konania pred ústavným súdom je ochrana ústavnosti, a nie poskytnutie ďalšieho opravného prostriedku umožňujúceho prehodnocovať správnosť záverov všeobecných súdov.

18. V tejto súvislosti ústavný súd zdôrazňuje, že sťažovateľka je kvalifikovaným právnym zástupcom (advokátkou). Zákonodarca zohľadnil osobitné postavenie odborne kvalifikovanej osoby v konaní pred ústavným súdom tým, že ju zbavil povinnosti byť zastúpená advokátom. Tomuto privilegiu nedostupnému iným osobám by mala zo strany advokáta zodpovedať potrebná miera starostlivosti, aby jeho podania adresované ústavnému súdu boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie. Aj v tomto ohľade naďalej zostáva v platnosti zásada „*vigilantibus iura scripta sunt*“, t. j. bdelym patrí právo, a to o to zvlášť, keď ide o osoby práva znalé (napr. advokáta; I. ÚS 603/2017).

III.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu

19. Sťažovateľka namieta, že postupom najvyššieho súdu v napadnutom konaní došlo k desaťnásobnému prekročeniu poriadkovej lehoty 30 dní na rozhodnutie o jej návrhu a ešte 90 dní po právoplatnosti rozhodnutia o priznaní trov obhajoby čakala na ich vyplatenie, teda v primeranej lehote nemohla užívať trovy obhajoby.

20. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo na inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty dochádza v zásade až právoplatným rozhodnutím súdu alebo štátneho orgánu. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 102/05, II. ÚS 387/06) sa ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie tohto základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade najvyšším súdom) ešte mohlo trvať. Ak v čase, keď ústavná sťažnosť bola doručená ústavnému súdu, už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva postupom najvyššieho súdu, ústavný súd ústavnú sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú.

21. V nadväznosti na uvedený právny názor ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcejmu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto ústavná sťažnosť zohráva významnú preventívnu funkciu ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. IV. ÚS 225/05, III. ÚS 317/05, II. ÚS 67/06). Táto prax ústavného súdu bola odobrená aj Európskym súdom pre ľudské práva vo viacerých konaniach vedených proti Slovenskej republike, napr. Obluk proti Slovensku z 28. júna 2016 k sťažnosti č. 65302/11, bod 61, resp. Mazurek proti Slovensku z 3. marca 2009, k sťažnosti č. 16970/05.

22. Najvyšší súd rozhodoval uznesením z 27. marca 2019 na základe sťažnosti sťažovateľky predloženej mu spolu so spisom 20. novembra 2018. Sťažovateľke aj doručoval vydané uznesenie, pretože zároveň rozhodoval o predložennom dovolaní. K doručeniu uznesenia sťažovateľke došlo 27. mája 2019. Podľa zistenia ústavného súdu spis bol vrátený späť špecializovanému súdu až po rozhodnutí o dovolaní 3. apríla 2020. Špecializovaný súd o rozhodnutí najvyššieho súdu o sťažnosti nemal vedomosť, až kým sťažovateľka 2. septembra 2019 nežiadala emailom o oznámenie, prečo jej priznaná suma nebola vyplatená. Špecializovaný súd si preto vyžiadal uznesenie sp. zn. 2 Tost 47/2018 z 27. marca 2019 od najvyššieho súdu, ktoré mu bolo doručené 9. septembra 2019. Priznaná suma bola sťažovateľke vyplatená účtárňou 13. septembra 2019.

23. Ústavná sťažnosť sťažovateľky však bola ústavnému súdu doručená 31. júla 2019, pričom na poštovú prepravu bola daná 29. júla 2019. Z uvedeného vyplýva, že v čase doručenia ústavnej sťažnosti ústavnému súdu už najvyšší súd nemohol byť porušovateľom označeného základného práva podľa ústavy a práva podľa dohovoru. Vo veci bolo už právoplatne rozhodnuté 27. marca 2019 a sťažovateľka bola vyrozumená o výsledku konania doručením rozhodnutia o jej sťažnosti 27. mája 2019. Zásah do označených práv v čase podania ústavnej sťažnosti už netrval, nebol aktuálny. Bol totiž už nastolený stav

právnej istoty v tom zmysle, že v jej bol s konečnou platnosťou priznaný nárok na zaplatenie sumy za poskytnuté právne služby.

24. V čase podania ústavnej sťažnosti ešte priznaná suma nebola sťažovateľke vyplatená, čo však bola úloha špecializovaného súdu. Zákonná lehota 90 dní na uhradenie náhrady trov obhajoby podľa § 553 ods. 3 Trestného poriadku v tomto prípade uplynula 27. júna 2019. Špecializovaný súd si svoju úlohu splnil 13. septembra 2019, keď jej vyplatil priznanú sumu bezprostredne po tom, ako sa dozvedel o právoplatnom rozhodnutí. Zákonná lehota na vyplatenie priznanej náhrady trov povinnej obhajoby v prospech sťažovateľky tak bola prekročená o 78 dní. Takémuto omeškaniu v splnení povinnosti súdu vyplatiť právoplatne priznanú náhradu trov obhajoby nemožno priznať žiadnu ústavnoprávnu relevanciu. Sťažovateľka primárne nenamietala toto prekročenie zákonnej lehoty, ale obdobie medzi podaním sťažnosti 26. júla 2018 a rozhodnutím o nej najvyšším súdom.

25. Vzhľadom na uvedené preto vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote dospel ústavný súd k záveru, že ústavná sťažnosť sťažovateľky je zjavne neopodstatnená, keďže bola podaná v čase, keď bola „vec“ sťažovateľky už právoplatne rozhodnutá. Ústavný súd konštatuje, že uvedeným rozhodnutím najvyšší súd nastolil právnu istotu a rozhodol o právnom nároku sťažovateľky na náhradu trov povinnej obhajoby, ktorej sa domáhala svojím návrhom.

26. Na tomto základe ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti po predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. júna 2020

Miroslav Duriš
predseda senátu